

HÛD SÛRE-İ ŞERİF'İ

(11. Sûre)

(Mekke döneminde inmiştir. 123 âyettir.)

Bismillâhirrahmânirrahîm.

- 1.** Elif, Lâm, Râ. Bu öyle bir kitaptır ki, âyetleri sağlamlaştırılmış; sonra da hikmet sahibi, her şeyden haberdar olan Allah tarafından uzun uzadıya açıklanmıştır.
- 2.** "Allah'tan başkasına ibadet etmeyiniz." diye. Şüphesiz ki ben size O'nun tarafından gönderilmiş bir uyarıcı ve müjdeciyim.
- 3.** Rabbinizden mağfiret dileyiniz ve O'na tevbe ediniz ki, belli bir süreye kadar sizi güzelce geçirdirsin ve her fazilet sahibine faziletinin karşılığını versin. Eğer yüz çevirirseniz, ben sizin başınıza gelecek büyük bir günün azabından korkarım.
- 4.** Dönüşünüz Allah'adır. O, her şeye kâdirdir.
- 5.** İyi bilin ki onlar, içlerindeki O'ndan gizlemek için göğüslerini çevirirler. İyi bilin ki onlar elbiselerine büründükleri zaman da, Allah onların gizlediklerini ve açığa vurduklarını da bilir. Şüphesiz ki O, göğüslerin özünü bilendir.
- 6.** Yeryüzünde yaşayan bütün canlıların rızkı Allah'a âittir. Allah o canlının durduğu yeri ve sonunda bırakılacağı yeri bilir. Bunların hepsi apaçık bir Kitap'ta (Levh-i mahfuz'da)dır.
- 7.** O Allah ki, gökleri ve yeri altı günde yarattı. Bundan evvel Arş'ı su üzerinde idi. Hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için. Andolsun ki: "Ölümden sonra muhakkak diriltileceksiniz." desen, kâfirler mutlaka: "Bu apaçık bir sihirden başka bir şey değildir." derler.
- 8.** Andolsun ki biz onlardan azabı sayılı bir süreye kadar ertelese: "Onu alıkoyan nedir?" derler. İyi bilin ki onlara azap geldiği gün, bir daha geri döndürülmez. Alaya aldıkları şey de onları çepeçevre kuşatır.
- 9.** Andolsun ki, biz insana tarafımızdan bir rahmet tattırsak, sonra da ondan çekip alsak, o hemen ümitsizliğe düşer ve nankör olur.
- 10.** Eğer kendisine dokunan bir zarardan sonra ona bir nimet tattırsak: "Kötülükler benden gitti." der, şımarır ve öğünür.
- 11.** Ancak sabredip de sâlih ameller işleyenler böyle değildir. İşte onlar için mağfiret ve büyük bir mükâfat vardır.
- 12.** Belki de sen: "Ona bir hazine indirilmeli veya onunla beraber bir melek gelmeli değil miydi?" dedikleri için, sana vahyolunan âyetlerin bir kısmını bırakacak ve bu yüzden göğsün daralacaktır. Sen ancak bir uyarıcısın. Allah ise her şeye vekildir.
- 13.** Yoksa: "Kur'an'ı kendisi uydurdu mu?" diyorlar. De ki: "Öyleyse haydi siz de onun benzeri on uydurulmuş sûre meydana getirin. İddiânızda samimi iseniz, Allah'tan başka çağırabildiklerinizi de yardıma çağırın."

14. Yok eğer yardıma çağırdığınız kimseler size cevap veremedilerse, artık bilin ki Kur'an ancak Allah'ın ilmi ile indirilmiştir. O'ndan başka ilâh yoktur. Artık siz müslüman olmuyor musunuz?

15. Kim dünya hayatını ve onun ziynetini isterse, onlara orada yaptıklarının karşılığını tam olarak veririz. Onlar orada hiçbir zarara uğratılmazlar.

16. İşte onlar için ahirette ateşten başka bir şey yoktur. Yaptıkları boşa gitmiştir. İşleri de bâtil olmuştur.

17. Rabbinden gelen apaçık bir delile dayanan ve O'nun katından bir şâhidi olan, ayrıca kendisinden önce de önder ve rahmet olarak Musa'nın kitabı (elinde) bulunan kimse, inkârcılar gibi midir? İşte bunlar Kur'an'a inanırlar. Bu hiziplerden (gruplardan) kim onu inkâr ederse, cehennem ateşi onun varacağı yerdir. Bundan hiç şüphe etme! Doğrusu o, Rabbin tarafından indirilmiş haktır. Fakat insanların çoğu inanmazlar.

18. Allah'a karşı yalan uydurandan daha zâlim kim olabilir? Bu zâlimler Rablerinin huzuruna arzedilecekler. Şâhitler de: "Rablerine karşı yalan uyduranlar işte bunlardır!" diyecekler. İyi bilin ki, Allah'ın lâneti zâlimlerin üzerinedir.

19. O zâlimler ki, insanları Allah yolundan alıkorlar ve o yolu eğriltmeye çalışırlar. Onlar ahireti de inkâr ederler.

20. Onlar yeryüzünde Allah'ı âciz bırakacak değillerdir. Onların Allah'tan başka dostları da yoktur. Onların azabı kat kat olacaktır. Çünkü onlar (gerçekleri) ne görebiliyorlar ne kulak veriyorlardı.

21. İşte onlar kendilerine yazık ettiler. Uydurdukları şeyler de kendilerinden kaybolup gitti.

22. Şüphesiz ki onlar ahirette en çok ziyana uğrayanlardır.

23. İman edip sâlih ameller işleyen ve Rablerine gönülden boyun eğenlere gelince, işte onlar cennet halkıdır. Onlar orada ebedî kalacaklardır.

24. (Mümin ve kâfir) iki zümrenin durumu, kör ve sağır ile gören ve işiten kimseler gibidir. Bunların hâli hiç eşit olur mu? Hâlâ düşünmüyor musunuz?

25. Andolsun ki Nuh'u kavmine gönderdik. (Onlara dedi ki): "Ben sizin için apaçık bir uyarıcıyım."

26. "Allah'tan başkasına kulluk etmeyin. Doğrusu ben hakkınızda acıklı bir günün azabından korkuyorum."

27. Kavminden ileri gelen kâfirler dedi ki: "Biz seni bizim gibi bir insan görüyoruz ve sana bizim basit görüşlü ayak takımımızdan başkasının uyduğunu görmüyoruz. Sizin bize karşı bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz. Bilakis biz sizi yalancı sanıyoruz."

28. Nuh dedi ki: "Ey kavmim! Eğer ben Rabbinden gelen apaçık bir delil üzerinde isem ve O bana kendi katından bir rahmet vermiş de, bu sizin gözlerinizden gizli bırakılmış ise buna ne dersiniz? Hoşlanmadığınız halde, biz sizi ona zorlayacak mıyız?"

29. "Ey kavmim! Buna karşılık olarak sizden hiçbir mal istemiyorum. Benim ücretim ancak Allah'a âittir. Ben iman edenleri tard edecek değilim. Çünkü onlar Rableriyle mülâkî olacaklardır. Fakat ben sizi câhillik eden bir topluluk olarak görüyorum."

30. "Ey kavmim! Ben onları kovarsam, Allah'a karşı beni kim savunur? Hiç düşünmez misiniz?"

31. "Ben size: 'Allah'ın hazineleri benim yanımdadır.' demiyorum, gaybı da bilmem. 'Ben bir meleğim.' de demiyorum. Gözlerinizin hor ve hakir gördüğü mümin kimseler için: 'Allah onlara hiçbir hayır vermeyecektir.' diyemem. Özlerinde olanı daha iyi bilen Allah'tır. Bunu söylediğim takdirde mutlaka ben de zâlimlerden olurum."

32. Dediler ki: "Ey Nuh! Bizimle cidden tartıştın, hem de çok tartıştın. Eğer doğru sözlülerden isen, tehdit ettiğin azabı başımıza getir!"

33. Dedi ki: "Ancak Allah dilerse onu başınıza getirir. Siz onu âciz bırakamazsınız."

34. "Eğer Allah sizi azdırmak dilemişse, ben size öğüt vermek istesem de, nasihatım size hiçbir fayda vermez. O sizin Rabbinizdir ve siz O'na döndürüleceksiniz."

35. Yoksa onlar: "Bunu uydurdu." mu diyorlar? De ki: "Bunu ben uydurduysam vebâli bana âittir. Oysa ben sizin işlediğiniz günahlardan uzağım."

36. Nuh'a vahyolundu ki: "Kavminden, iman etmiş olanlardan başkası aslâ imana gelmeyecektir. O halde onların yaptıklarından dolayı tasalanma."

37. "Bizim nezaretimiz altında ve vahyimiz uyarınca gemi yap. Zulmedenler hakkında bana bir şey söyleme. Çünkü onlar mutlaka boğulacaklardır."

38. Gemi yapıyorlarken, kavminin ileri gelenleri yanına uğradıkça onunla alay ediyorlardı. O da dedi ki: "Siz bizimle alay ediyorsunuz amma, iyi bilin ki sizin alay ettiğiniz gibi, biz de sizinle alay edeceğiz."

39. "Rezil edecek olan azabın kime geleceğini ve kime sürekli azabın ineceğini yakında bileceksiniz."

40. Nihayet emrimiz gelip de fırın kaynadığı zaman, Nuh'a dedik ki: "Her cinsten ikişer çift ile, aleyhinde hüküm verilmiş olanlar dışında, âileni ve iman edenleri gemiye yükle!" Zaten pek az kimse onunla beraber iman etmişti.

41. Dedi ki: "Gemiye binin. Onun akması da durması da Allah'ın adıyladır. Şüphesiz ki Rabbin çok bağışlayandır, çok merhametlidir."

42. Gemi, dağlar gibi dalgalar arasında içindekileri götürüyordu. Nuh bir kenarda duran oğluna: "Oğulcuğum! Bizimle beraber bin, kâfirlerle beraber olma!" diye seslendi.

43. Oğlu: "Dağa sığınırım, beni sudan kurtarır." dedi. Nuh: "Bugün Allah'ın emrinden, O'nun merhamet ettikleri dışında kurtulacak yoktur." dedi. Aralarına dalga girdi, böylece o da boğulanlardan oldu.

44. "Ey yer! Suyunu yut! Ey gök! Sen de tut!" denildi. Su çekildi, iş bitirildi. Gemi Cûdî'ye oturdu ve "Zâlimler topluluğu yok olsun!" denildi.

45. Nuh Rabbine duâ edip: "Ey Rabbinim! Şüphesiz ki oğlum da benim âilemdendir. Senin vaadin elbette haktır, sen hükmedenlerin en iyi hükmedenisin." dedi.

46. Allah: "Ey Nuh! O senin âilenden değildir. Çünkü o sâlih olmayan (kötü) bir iş işlemiştir. Hakkında bilgin olmayan bir şeyi bizden isteme. Bilgisizlerden olmayasın diye sana öğüt veriyorum." buyurdu.

47. Nuh dedi ki: "Ey Rabbim! Bilmediğim bir şeyi senden istemekten sana sığınırım. Beni başışlamaz ve bana merhamet etmezsen, ziyana uğrayanlardan olurum."

48. "Ey Nuh! Sana ve seninle beraber olan ümmetlere bizden esenlik ve bereketlerle (gemiden) in! Amma (gelecek nesiller içinde) kendilerini (dünyada bol rızıklarla) faydalandıracağız, sonra da bizden kendilerine acıklı bir azabın dokunacağı ümmetler de vardır." denildi.

49. Resulüm! İşte bunlar sana vahiy ile bildirdiğimiz gayb haberlerindedir. Daha önce ne sen bunları biliyordun, ne de kavmin biliyordu. Öyleyse sen de sabret! Hiç şüphesiz ki âkibet takvâya erenlerindir.

50. Âd kavmine de kardeşleri Hud'u gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a ibadet edin. Sizin O'ndan başka ilâhınız yoktur. Siz sadece yalan uydurup duruyorsunuz."

51. "Ey kavmim! Ben sizden bunun için bir ücret istemiyorum. Benim ücretim beni yaratana âittir. Hâlâ aklınızı kullanmıyor musunuz?"

52. "Ey kavmim! Rabbinizden mağfiret dileyin, sonra O'na tevbe edin ki üzerinize gökten bol bol yağmur indirsın, kuvvetinize kuvvet katsın. Günahkâr olarak yüz çevirmeyin."

53. Dediler ki: "Ey Hud! Sen bize apaçık bir delil (mucize) getirmedi. Biz senin sözünle ilâhlarımızı terkedemeyiz ve sana iman edecek de değiliz."

54. "Biz: 'Seni ilâhlarımızdan biri fenâ çarpmış!' demekten başka bir söz söyleyemeyiz." O da dedi ki: "Ben Allah'ı şahit tutuyorum. Siz de şahit olun ki, ben sizin şirk koştüğünüz şeylerden uzağım."

55. "O'nu bırakıp da (şirk koştüğünüz şeylerin hepsinden uzağım). Hepiniz birlikte bana dilediğiniz tuzağı kurun, sonra da bana hiç süre tanımayın."

56. "Doğrusu ben, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a tevekkül ettim. Hiçbir canlı yoktur ki Allah onun perçeminden tutmuş olmasın. Rabbim elbette doğru yoldadır."

57. "Eğer yüz çevirirseniz, şüphesiz ben size benimle gönderileni tebliğ ettim. Rabbim sizden başka bir kavmi de sizin yerinize getirebilir. Siz O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Çünkü benim Rabbim her şeyi gözetip koruyandır."

58. Emrimiz gelince Hud'u ve beraberindeki iman edenleri katımızdan bir rahmetle kurtardık. Onları çok çetin bir azaptan kurtuluşa erdirdik.

59. İşte Âd kavmi! Rablerinin âyetlerini bile bile inkâr ettiler, O'nun peygamberlerine isyan ettiler ve her bir inatçı zorbanın emrine uydular.

60. Böylece bu dünyada da kıyamet gününde de lânete uğradılar. İyi bilin ki Âd kavmi Rablerini inkâr ettiler. İyi bilin ki Hud'un kavmi Âd, Allah'ın rahmetinden uzak kılındı.

61. Semud kavmine de kardeşleri Salih'i gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilâhınız yoktur. O sizi topraktan yarattı ve sizi orada yaşattı. O halde O'ndan mağfiret dileyin, sonra da O'na tevbe edin. Doğrusu Rabbim size çok yakındır ve duâları kabul edendir."

62. Dediler ki: "Ey Sâlih! Sen bundan önce aramızda, kendisinden iyilik beklenir bir kimse idin. Şimdi atalarımızın taptıklarına tapmaktan bizi men mi ediyorsun? Doğrusu biz, senin bizi dâvet ettiğin şeyden ciddi bir şüphe içindeyiz, kuşkuluyoruz."

63. Dedi ki: "Ey Kavmim! Eğer ben Rabbinden apaçık bir delil (mucize) üzerinde isem ve O bana kendinden bir rahmet vermişse! Buna ne dersiniz? Peki ben O'na âsi olursam, beni Allah'tan kim korur? Demek siz bana ziyanımı artırmaktan başka bir şey yapmayacaksınız!"

64. "Ey Kavmim! İşte size âyet (mucize) olarak Allah'ın devesi! Onu kendi hâline bırakın, Allah'ın arzında yesin, içsin. Sakın ona bir kötülük dokundurmayın. Sonra sizi yakın bir azap yakalar."

65. Derken onu kestiler. O da dedi ki: "Yurdunuzda üç gün daha yaşayadurun. Bu yalanlanmayacak bir tehdittir."

66. Nihayet emrimiz gelince, Sâlih'i ve beraberindeki inananları, katımızdan bir rahmet olarak o günün rezilliğinden kurtardık. Doğrusu Rabbin pek kuvvetlidir ve Azîz'dir.

67. Zulmedenleri de o korkunç ses yakaladı ve yurtlarında dizüstü çökekaldılar.

68. Sanki orada hiç oturmamışlardı. Biliniz ki Semud kavmi Rablerini inkâr etmişti, biliniz ki Semud kavmi Allah'ın rahmetinden uzak düşmüştü.

69. Elçilerimiz İbrahim'e müjde getirdikleri zaman: "Selâm sana!" dediler, o da: "Size de selâm!" dedi ve hemen kızartılmış bir dana getirdi.

70. Ellerini yemeğe uzatmadıklarını görünce, durumlarını beğenmedi ve onlardan ötürü içine bir korku düştü. "Korkma! Biz Lut kavmine gönderildik." dediler.

71. O esnada karısı ayakta idi ve güldü. Biz de ona İshak'ı, İshak'ın ardından da (torunu) Yakub'u müjdeledik.

72. "Vay hâlime! Ben bir kocakarı, bu kocam da bir ihtiyar iken çocuk mu doğuracağım? Bu gerçekten şaşılacak bir şey!" dedi.

73. Dediler ki: "Allah'ın işine mi şaşıyorsun? Ey ev halkı! Allah'ın rahmeti ve bereketleri sizin üzerindedir. Şüphesiz ki O övülmeye lâyıktır, iyiliği boldur."

74. İbrahim'den korku gidip de kendisine müjde gelince, Lut kavmi hakkında bizimle mücadele etmeye başladı. (Lut peygamber orada olduğu için azabın kaldırılmasını veya hafifletilmesini istiyordu).

75. Çünkü İbrahim cidden yumuşak huylu, içli ve kendisini Allah'a vermiş bir kimse idi.

76. "Ey İbrahim! Bundan vazgeç. Zira Rabbinin emri gelmiştir. Onlara geri çevrilmez bir azap mutlaka gelecektir."

77. Elçilerimiz Lut'a gelince, onlar yüzünden üzüldü ve göğsü daraldı, "Bu çetin bir gündür!" dedi.

78. Daha önce de kötü işler yapmakta olan kavmi koşarak onun yanına geldiler. Lut dedi ki: "Ey kavmim! İşte şunlar benim kızlarımdır. Onlar sizin için daha temizdir. Allah'tan korkun ve misafirlerimin önünde beni rezil etmeyin! İçinizde akli başında bir adam yok mudur sizin?"

79. Dediler ki: "Senin kızlarında bizim bir hakkımız olmadığını biliyorsun. Ve sen bizim ne istediğimizin pekâlâ farkındasın!"

80. Dedi ki: "Keşke size yetecek bir kuvvetim olsaydı veya sağlam bir yere sığınabilseydim."

81. Melekler: "Ey Lut! Biz Rabbinin elçileriyiz. Onlar sana aslâ dokunamazlar. Sen gecenin bir kısmında âilenle beraber yola çık. Karından başka hiç kimse geri kalmasin. Çünkü onların başına gelecek olan, şüphesiz ona da isabet edecektir. Onlara vâdolunan zaman, gün doğana kadardır. Sabah yakın değil mi?" dediler.

82. Vaktaki azap emrimiz gelince, o memleketin altını üstüne getirdik ve tepelerine pişirilmiş balçıktan taşları arka arkaya yağdırdık.

83. Rabbinin katında damgalanmış taşlar. Bu felâket taşları zâlimlerden uzak değildir.

84. Medyen halkına da kardeşleri Şuayb'ı gönderdik. Onlara: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin O'ndan başka ilâhınız yoktur. Ölçüyü ve tartıyı eksik yapmayın. Doğrusu ben sizi bolluk içinde görüyorum ve ben sizin hakkınızda kuşatıcı bir günün azabından korkuyorum."

85. "Ey Kavmim! Ölçüyü ve tartıyı adaletle tam dengeli yapın. İnsanlara eşyalarını eksik vermeyin, yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın."

86. "Eğer inanıyorsanız Allah'ın (helâl olarak) bıraktığı kâr sizin için daha hayırlıdır. Ben sizin üzerinize bekçi değilim."

87. Dediler ki: "Ey Şuayb! Babalarımızın taptığını bırakmamızı veya mallarımız üzerinde dilediğimizi yapmayı terketmemizi sana namazın mı emrediyor? Doğrusu sen yumuşak huylusun, çok akıllısın."

88. Dedi ki: "Ey kavmim! Eğer ben Rabbinden apaçık bir delil üzerinde isem ve O bana nezdinde güzel bir rızık vermişse buna ne dersiniz? Size yasak ettiğim şeylerde, aksini yaparak size aykırı hareket etmek istemem. Ben sadece gücümün yettiği kadar ıslah etmek istiyorum. Başarım ancak Allah'ın yardımı iledir. Ben yalnız O'na tevekkül ettim ve yalnız O'na yönelirim."

89. "Ey Kavmim! Bana karşı düşmanlığınız, sakın sizi Nuh kavminin veya Hud kavminin yahut Sâlih kavminin başlarına gelenler gibi bir felâkete uğratmasın! Lût kavmi henüz sizden uzak değildir."

90. "Rabbinizden mağfiret dileyin. Sonra da O'na tevbe edin. Doğrusu Rabbim çok merhametlidir ve çok sever."

91. Dediler ki: "Ey Şuayb! Sözlerinin çoğunu anlamıyoruz. Biz seni cidden içimizde zayıf, güçsüz görüyoruz. Eğer kabilen olmasaydı, seni mutlaka taşlardık. Senin bize karşı hiçbir üstünlüğün yoktur."

92. Dedi ki: "Ey kavmim! Size göre benim kabilem Allah'tan daha mı şereflidir ki, O'nu arkanıza attınız. Şüphesiz ki Rabbim yapmakta olduklarınızı çepeçevre kuşatmıştır."

93. "Ey kavmim! Elinizden geleni yapın, doğrusu ben de yapacağım. Yakında kime azabın gelip kendisini rezil edeceğini ve yalancının kim olduğunu bileceksiniz. Gözleyin! Doğrusu ben de sizinle beraber gözetmekteyim."

94. Emrimiz gelince, Şuayb'ı ve onunla beraber iman edenleri tarafımızdan bir rahmetle kurtardık. Zulmedenleri o korkunç ses yakaladı da yurtlarında diz üstü çökekaldılar.

- 95.** Sanki orada hiç yaşamamışlardı. Haberinizi olsun ki Semud kavmi nasıl uzaklaşıp gittiye, Medyen kavmi de öyle uzaklaşıp gitti.
- 96.** Andolsun ki Musa'yı âyetlerimizle (mucizelerimizle) ve apaçık bir delille gönderdik.
- 97.** Firavun'a ve ileri gelenlerine. Onlar Firavun'un emrine uydular. Oysa Firavun'un emri hiç de doğru değildi.
- 98.** Firavun kıyamet gününde kavmine öncülük eder, onları cehenneme götürür. Ne kötü yerdir onların vardıkları yer!
- 99.** Hem burada hem kıyamet gününde lânete uğratılırlar. Ne kötü bir bağıştır onlara verilen bu bağış!
- 100.** Bunlar sana anlattığımız, o memleketlerin haberleridir. Onların bir kısmı hâlâ duruyor, bir kısmı ise silinip gitmiştir.
- 101.** Biz onlara zulmetmedik, fakat onlar kendi kendilerine zulmettiler. Rabbinin emri gelince, Allah'ı bırakıp taptıkları ilâhları kendilerine bir fayda vermedi, zararlarını artırmaktan başka bir şeye yaramadı.
- 102.** Halkı zâlim olan memleketi Rabbin yakaladığı zaman işte böyle yakalar. O'nun yakalaması pek acı ve pek şiddetlidir.
- 103.** Hiç şüphesiz ki bunda ahiret azabından korkanlar için bir âyet (ibret) vardır. O gün bütün insanların bir araya toplandığı bir gündür ve o gün görülecek bir gündür.
- 104.** Biz onu ancak sayılı bir müddetin sona ermesi için erteledik.
- 105.** O gün geldiği zaman Allah'ın izni olmadan kimse konuşamaz. İçlerinde bedbaht olanlar da vardır, bahtiyar olanlar da vardır.
- 106.** Bedbaht olanlar cehennemdedirler. Onların orada bir soluk alış-verişleri vardır ki!
- 107.** Rabbinin dilediği hariç, diğerleri gökler ve yer durdukça orada ebedî kalacaklardır. Muhakkak ki Rabbin dilediğini yapandır.
- 108.** Mutlu kılınanlara gelince, onlar da cennettedirler. Rabbinin dilediği hariç, gökler ve yer durdukça onlar orada ebedî kalacaklardır. Bu, bitmez tükenmez bir lütuftur.
- 109.** Bunların taptıklarının bâtil olduğunda şüphen olmasın. Onlar daha önce atalarının taptığı gibi tapıyorlar. Biz onların (azaptan) nasiplerini eksiksiz ödeyeceğiz.
- 110.** Andolsun ki Musa'ya Kitab'ı verdik, onda da ayrılığa düştüler. Eğer Rabbinden bir söz geçmiş olmasaydı, aralarında hüküm verilmiş bitmişti bile. Doğrusu onlar (senin kavminin kâfirleri de), bu Kur'an'dan yana şiddetli bir tereddüt ve şüphe içindedirler.
- 111.** Şüphesiz ki Rabbin, onların her birinin amellerinin karşılığını tam olarak verecektir. Çünkü O, yaptıklarından haberdardır.
- 112.** Emrolunduğun gibi dosdoğru ol! Beraberindeki tevbe edenler de. Aşırı gitmeyin. Çünkü O, yaptıklarınızı görmektedir.

113. Zulmedenlere meyletmeyin. Yoksa size de ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostunuz yoktur. Sonra yardım da görmezsiniz.

114. Gündüzün iki ucunda ve gecenin de yakın saatlerinde namaz kıl! İyilikler kötülükleri giderir. Bu, öğüt almak isteyenler için bir hatırlatmadır.

115. Sabret! Çünkü Allah muhsinlerin mükâfatını zâyi etmez.

116. Sizden önceki asırlarda faziletli kimselerin yeryüzünde bozgunculuğu önlemeye çalışmaları gerekmez miydi? Ancak onlar arasından kendilerini kurtardığımız pek az kişi böyle yaptı. Zulmedenler ise, kendilerine verilen refahın peşine düştüler. Zaten onlar günahkâr idiler.

117. Halkı islah olmuş (sâlih ve islahan yana) kimseler olsaydı, Rabbin o memleketleri haksız yere helâk edecek değildi.

118. Rabbin dileyseydi insanları tek bir ümmet yapardı, fakat onlar hâlâ ayrılmaktadırlar.

119. Ancak Rabbinin rahmetine nâil olanlar müstesnâdır. (Onlar bu ihtilâfın dışında kalmışlardır). Esasen onları bunun için (rahmet etmek için) yaratmıştır. Rabbinin: "Andolsun ki ben cehennemi cinlerle ve insanlarla dolduracağım!" sözü tamamen yerine gelmiştir.

120. Peygamberlerin haberlerinden sana anlattığımız her şey, senin gönlünü pekiştirmemizi sağlar. Bunda da sana hak ve müminlere de bir öğüt ve uyarı gelmiştir.

121. İnanmayanlara de ki: "Elinizden gelen çalışmayı yapın. Biz de (hakikatı duyurmak için) gerekeni yapıyoruz."

122. Bekleyin! Şüphesiz ki biz de beklemekteyiz.

123. Göklerin ve yerin gaybı Allah'ındır. Her iş O'na döndürülür. Öyle ise O'na kulluk et ve O'na güven. Rabbin yaptıklarınızdan gafil değildir.

[Sûre 12](#)